

1

Det börjar som en dröm

Regnet strilade ner längs fönsterrutan. Det knäppte ihärdigt på fönsterblecket utanför. Det var tredje dagen i rad som regnet bara öste ner. Trist, kallt, blött och grått. Det stämmer faktiskt som de säger. Allt ute får samma trista gråa färg. Visst är det märkligt, men det verkar som om regnet sköljer bort alla färger. Träden blir gråa, gräset blir grått, till och med hela den stora parken utanför Novas fönster var grå den här dagen.

Nova satt på knäna i sin pappas stora kontorsstol. Huvudet vilade tungt mot båda händerna. Allt man kunde göra en sån här trist dag var att bara sitta vid skrivbordet och stirra på alla människorna som sprang omkring utanför och försökte undvika att bli träffade av regndropparna. Förresten var det inte särskilt mycket människor i parken och inte ett enda barn var ute och lekte.

Nova hade bott här i lägenheten så länge hon kunde minnas. Säkert hela sitt nioåriga liv. Parkgatan elva, en halv trappa upp. Det var en ganska stor lägenhet med fyra rum och ett kök. Nova hade fått ett eget rum när hon fyllt åtta. Lillebror och mamma delade på ett rum som nästan bara användes när de sov. Sedan fanns det ett annat rum, med ett jättestort fönster som vette åt parken. Det användes till kontor eftersom det var

lagom litet och det stora fönstret gjorde så att rummet lystes upp ordentligt. Nova brukade sitta och läsa läxorna vid det lju-sa träskrivbordet som stod vid fönstret, även om det var lite för högt. Men oftast brukade hon sitta hopkurad som en skräddare i den lilla rödvitrandiga polkagrisliknande soffan som stod till vänster om skrivbordet. Soffan var ganska gammal, i alla fall äldre än mamma. Det var därför som den var så mjuk brukade mamma säga.

– Alla rumpor som suttit i den, år efter år och gjort den mjuk och go som ett bomullsmoln. Den är ingen soffa längre. Den är ett bakverk, brukade hon säga och le finurligt.

Till sist fanns det även ett vardagsrum med en vit kakelugn som de nästan alltid brukade tända om kvällen. Inte för att det brukade bli kallt i rummet utan mest för att det var så mysigt att sitta i vardagsrumssoffan och njuta.

För er som aldrig sett en kakelugn ska jag berätta vad det är för något. En kakelugn hade man förr i tiden för att värma upp sin lägenhet. Ofta är det ganska tjusiga skapelser och när man låter ugnsluckan vara öppen, så att man ser vedträna brinna inuti, så kan man nästan säga att en kakelugn är vacker. En kakelugn är nästan magiskt levande när den sprakar och låter. Först brinner den med en väldig kraft och kastar konstiga skuggor mot väggen som dansar och far runt. Efter ett tag lugnar sig elden och den börjar glöda röd för att till sist säga godnatt och somna in med en rökstrimma som pyr upp genom skorstenen. Har man då själv suttit och stirrat in i elden så är man nästan som hypnotiserad. När elddansen slutat vill man bara gå och lägga sig.

Sådana här dagar då det bara regnade och var grått ute var

det extra skönt att tända brasan då man behövde få lite värme och ljus innan man gick till sängs.

Nova följde regndropparna med blicken då de gjorde små vägar när de rann längs fönstret. Just när hon tog en stor klunk ur sin mugg med te, hörde hon mamma ropa ifrån köket att middagen var färdig. Hon höll nästan på att spotta ut teet eftersom det hunnit bli både kallt och beskt. Med en grimas svalde hon teet.

Då! Precis då, när Nova skulle skutta ur stolen, hände något av det märkligaste hon någonsin varit med om. Ute i regnrusket lyste det plötsligt ett varmt, mjukt ljus. Nova tittade upp mot himlen som tidigare bara varit som ett tjockt grått täcke. Nu såg det nästan ut som det gråa molntäcket gått sönder och ur molnrean sken en smal solstråle snett ner i parken och träffade grusstigen under den stora eken. Det blev nästan bländande ljust och när ögonen hade vant sig vid det starka ljuset trodde hon inte på det hon faktiskt såg. En liten flicka stod på grusstigen mitt i ljusstrålen. Hon var klädd helt i rött: röda lackskor, röda strumpor, röd klänning som nästan helt doldes av en knäppt röd kappa och högst upp på huvudet en stickad röd mössa som var knuten under hakan.

I några sekunder, eller kanske mycket längre, stod de bara och tittade på varandra. Nova, mycket förvånad med vidöppen mun, medan den röda flickan bara log samtidigt som hon långsamt tog upp något ur fickan och hängde upp det på en av den stora ekens kvistar. Plötsligt vinkade den röda flickan till Nova och skuttade glatt iväg längs grusstigen, för att sedan helt försvinna bakom några höga buskar. Lika snabbt som ljusstrålen dykt upp från ingenstans försvann den nu och allt blev åter

grått och regnigt igen.

Som ur en dröm hörde hon mamma ropa ifrån köket igen. Hade Nova verkligen sett den där märkliga röda flickan på riktigt eller var det bara ännu en av hennes konstiga dagdrömmar?

– Strunt samma, sa hon för sig själv och försökte härma sin gamla morfar som alltid brukade säga så konstiga saker. ”Märkligt, men inte omöjligt”, kunde han mumla när han inte riktigt förstod något.

Nova hoppade vigt ur kontorstolen och sprang till köket. Soppa och ostfralla, konstaterade hon för sig själv. Nåja det gick väl bra med vad som helst en sån här dag.

Plötsligt slog hennes hjärta ett extra slag och hon blev alldeles kall. Fyra tallrikar stod framdukade på köksbordet. Precis som det gjort när hennes pappa levde. *Usch!* tänkte hon. *Att man alltid ska bli påmind.* Tja! Det var inte så att hon ville glömma bort sin underbara pappa, men saknaden blev så stor när minnena kom så här hastigt.

Novas pappa ja ... Vad finns det att säga? Som många andra pappor var han full av bus och stoj. Men också varm och god när man behövde tröst. Men det hon mindes bäst var att han på morgonen alltid brukade säga “Ni ungar ni, ni ger mig liv”. Så försökte han alltid le det första han gjorde när han vaknade. Även då han var trött som en oxe och Nova och hennes bror klampade in i sovrummet och förde så mycket oväsen som de bara orkade. “Man kan åtminstone börja dagen med ett leende” brukade han säga. “Ni ger mig liv”, hörde hon pappans röst säga i huvudet. Hon visste inte riktigt vad han menade med det, men det verkade inte riktigt ha fungerat eftersom han has-

tigt hade blivit sjuk en lördag, och dagen därpå var han borta. Novas mormor sa att han blivit en ängel och farit till himlen för att hjälpa morfar och farfar som redan var där.

– Säkert, hade mormor tröstat, behövdes det extra hjälp med att skörda alla himlens grödor och växter.

– Tant Gerd kommer och äter med oss, ropade mamma högt, eftersom hon inte hade sett att Nova redan kommit in i köket. Gå och tvätta händerna nu så vi kan börja. Ahh, där är du ju!

– Jag måste hämta en sak ute i parken, sa Nova med sin snällaste röst. Det är jätteviktigt!

Just då knackade det på ytterdörren och Nova insåg att hon inte skulle få gå ut och titta på det där som den röda flickan hade hängt upp i eken.

– Nej du! protesterade mamma. Nu kommer Gerd, och ska du gå ut i det här regnet så måste du ta på dig regnkläder och stövlar. Vi äter först och jag är säker på att det du vill titta på finns kvar efter maten. Seså, spring och öppna dörren nu.

Nova visste att det inte var någon idé att protestera och krångla.

– Vänta tills efter maten, fnös Nova för sig själv.

När man är nio år gammal känns att vänta tills efter maten lika länge som hundra år. Och för den delen trodde hon inte att det fanns en chans i världen att något skulle hänga kvar i eken efter maten. Någon annan unge skulle säkert redan ha varit där och tagit det. Vad det nu än var för något.

– Ähh, grymtade Nova uppgivet och gick och öppnade för tant Gerd.

Middagen gick långsamt, långsamt och verkade aldrig ta

slut. Mamma och Gerd pratade hela tiden om vuxensaker som Nova varken ville eller orkade förstå. Ibland nickade hon instämmande när hon trodde att det passade. Var hon vänlig kanske hon skulle få lämna bordet lite snabbare. Efter en sista stor tugga på ostfrallan frågade hon med munnen full:

– Får jag gå ut nu då?

– Jadå! svarade mamma. Men jag trodde det var du som skulle plocka undan disken idag!

– Åååh! suckade Nova och hela kroppen sjönk ihop av besvikelse.

– Disken, den tar jag hand om, ropade Gerd. Spring ut du!

– Yesss! utstötte Nova och sken upp. Hon hoppade fram, pussade tant Gerd på kinden och sprang raskt ut i hallen, slängde på sig sina gula regnkläder och tryckte på sig sina blåa gummistövlar.

Väl ute märkte Nova att det nästan helt hade slutat regna. Några regndroppar föll mot marken då och då, men de flesta droppar kom från träden och de höga hustaken. Det fanns fortfarande inte tillstymmelse till något blått på himlen, snarare tvärtom. Det var nästan svart runtomkring staden och de mörkaste molnen rusade närmre den lilla parken. Det verkade nästan som om regnet bara tog en vilopaus, för att komma tillbaka med ännu värre kraft.

Nova sprang fram till den stora eken som plötsligt såg enorm ut när hon stod rakt under den. Hon hade aldrig tidigare tänkt på hur stor den egentligen var. Den stod där likt en jätte mitt i parken med sina grova grenar, som liknade enorma armar som beskyddade allt som växte.

Lite längre bort stod en mamma med sina två barn, som glatt hoppade i varenda vattenpöl de kunde hitta. Nova tittade upp mot grenarna där hon trodde att den röda flickan hängt upp den där saken.

– Ingenting där, konstaterade hon.

Det fanns bara massor av grenar och smutsbruna löv. *Något annat barn måste redan ha tagit det. Eller så kanske flickan hade hämtat tillbaka det själv. Hon kanske bara hängde upp den där saken i trädet medan hon knöt sina skosnören eller så. Fast det är klart, det kunde ju också ha varit en sån där typiskt inbillad dagdröm!*

– Ääh! frustade hon till och sparkade till i en vattenpöl, så att det skvätte upp en kaskad av vatten.

En av ungarna som hoppade i vattenpölar lite längre bort, såg Nova och tyckte det såg kul ut när vattnet yrde. Hon måttade en enorm spark mot en pöl och härmade Novas ”ääh”. Men den här gången blev det lite mer än bara en vattenkaskad. En stråle träffade den andra ungen, men det mesta av splashen träffade mamman, som blev helt nedstänkt från topp till tå. Sparken var så hård att till och med stöveln flög iväg och höll nästan på att träffa Nova, men missade precis och flög vidare in i buskarna vid ekens fot. Mamman, som innan hennes ofrivilliga dusch hade stått och smålett och fnissat åt barnen som plaskade så gulligt i pölar, såg inte alls så glad ut längre. Allt blev väldigt tyst och pinsamt för en stund medan mamman försökte bestämma sig för om hon skulle bli hysterisk eller skratta åt alltsammans. Det blev nåt mittemellan. Med sammanbitna tänder och ett framtvingat leende sa hon lugnt:

– Lina Andersson, gå och hämta din stövel på direkten.

Innan flickan hade hunnit reagera vände sig Nova om för att hämta den bortsparkade stöveln. Hon böjde sig ner under buskarna och letade. Den låg en bit in under det täta och våta buskaget. Hon var tvungen att krypa för att nå stöveln. Med ansträngning sträckte hon sig så långt som möjligt för att inte få så mycket blöta buskblad i ansiktet. Då kände hon plötsligt något mjukt som definitivt inte var en gummistövel. Det kändes precis som en kall djurpäl. *Oää!* tänkte Nova. *Bara det inte är ett dött djur.*

Hon drog snabbt tillbaka handen och torkade den mot regnbyxorna. Kisandes med ögonen tittade hon under buskarna igen. Där, lite till höger låg stöveln och alldeles bredvid den låg en röd sammetspåse. Hon förstod att det var den som hade känts som en blöt päls. *Det måste vara den där påsen som den röda flickan hängde upp i trädet,* tänkte Nova.

Nova sträckte in handen igen och drog ut både stöveln och sammetspåsen. Hon stirrade förundrat på den mjuka fina påsen och tittade sedan upp på ungarnas mamma en bit bort. Mamma stod och försökte borsta av vattnet från sina kläder. Nova reste sig snabbt och sprang fram till flickan som hade tappat stöveln. I en hast ställde hon ner stöveln på marken bredvid flickan som försökte hålla balansen med ett ben. Nova väntade inte på något tack, utan rusade vidare mot sin husport. Bakom sig hörde hon flickans mamma säga:

– Lina! Säg tack till den snälla flickan.

Men innan den där Lina hade hunnit säga något var Nova innanför porten, som drogs igen med en smäll.

Inte förrän Nova hade hunnit ända in till sitt rum stannade hon upp och höll påsen framför sig. Hon synade den noga för

att se vad det var för något märkvärdigt med den. Hon höll upp den mot lampljuset och vred och vände på den. Den var helt klarröd och inte mycket större än en hand. Tyget var alldeles underbart mjukt, precis som det allra finaste sammetstyg, om inte mjukare ändå. Ett snöre var insytt i påsens öppning så att man skulle kunna öppna och stänga den. Nu var den stängd och till och med igenknuten. *Säkert tom*, tänkte Nova då hon kände att den knappt vägde något. Långsamt förde hon påsen mot kinden för att riktigt känna hur mjuk den var.

– Helt underbart, njöt hon då hon strök påsen mot kinden.

Då hörde hon plötsligt hur det surrade till inifrån påsen. Nova tog hastigt bort påsen från kinden och stirrade förvånat på den. Hon blev inte rädd, snarare lugn och nyfiken. Det var av någon anledning ett mycket rogivande surr hon hade hört. Nästan som om någon hade surrat på en sång. Nova höll andan och försökte lyssna igen. Men nu hördes ingenting. Knäpp tyst! Nova hängde försiktigt påsen på ena sänggaveln. Hon la sig på sängen med huvudet vilandes mot sina händer och benen pekandes rakt upp mot taket. En lång stund låg hon bara där och stirrade på påsen och hoppades att den skulle börja surra igen. Nyfikenheten på vad som fanns i påsen gjorde Nova sprickfärdig, men samtidigt vågade hon inte öppna den. Rädd! Nej, det var hon fortfarande inte, men hon hade en konstig känsla av att det fanns något mycket ovanligt i påsen. *Kanske det inte var bästa tillfället och bästa platsen just nu och just här för att öppna den.*

Just när hon hade bestämt sig för att vänta tills imorgon, ropade mamma att det fanns varm choklad och mysig brasa i vardagsrummet. När hon reste sig från sängen och gick ut ur

rummet, tänkte Nova att hon skulle ta med sig påsen till skolan nästa dag och öppna den tillsammans med sin kompis Lisa. Då slapp hon vara alldeles ensam när hon öppnade den. Nova stängde dörren efter sig och rummet blev beckmörkt. Endast den röda påsen på sänggaveln tycktes lysa likt en snart falnande glöd. Alldeles för sig själv började det svagt, mycket svagt, höras ett nynnande surr inifrån påsen.

Efter att ha druckit sin varma choklad och småpratad en stund med mamma och tant Gerd blev Nova sömnig. Det fanns inget som gjorde en så sömnig som något varmt att dricka, en härlig brasa och trygga människor som sitter och småpratar runtomkring en. Nova sa godnatt och tänkte att ju förr hon kunde somna desto tidigare skulle hon kunna ta med sig den mystiska påsen till skolan imorgon.

Efter att ha gjort sig i ordning för natten smög hon sig in i sovrummet utan att tända lampan. Där såg hon hur den mystiska påsen lyste svagt med sitt röda sken i mörkret. Nova gick fram till fönstret och drog isär gardinen som hon alltid brukade göra innan hon la sig. På så vis brukade hon få in lagom med ljus från månen, så att det inte blev alldeles mörkt i rummet. Ibland kunde hon till och med se månen ifrån sängen.

Den här kvällen kunde hon inte ens se skymten av månen. Det var alldeles för molnigt ute. Nova tyckte inte alls om att det var helt kolsvart i rummet. Det kändes ensamt på något vis, och när hon kände sig ensam började hon ofta tänka på pappa. Hon stod kvar en stund och tittade ut genom fönstret och försökte se månen. *Tänk om man kunde plocka ner månen och hänga upp den i taket*, tänkte Nova på skoj. Hon visste förstås

att det var omöjligt men det var en ganska rolig tanke.

Hon kröp in under täcket och tittade ner mot fotändan där påsen hängde. Utan att veta varför viskade hon godnatt och la sedan huvudet på kudden. För ett ögonblick tyckte hon sig kunna höra ett surrande läte som nästan lät som om påsen svarade:

– Godnatt.

Ähh! Säkert inbillning, tänkte hon småleende för sig själv. Hon visste mycket väl att i sådana här gamla hus så hörs det massor av konstiga ljud hela tiden. Det är inte förrän man själv är helt tyst som man kan höra dem.

Nova trodde att det skulle ta lång tid att somna den här kvällen på grund av allt konstigt hon varit med om. Men med lite hjälp av det sövande ljudet utifrån vardagsrummet, med brasan som knastrade och mamma och Tant Gerd som mumlade, somnade Nova inom bara några minuter. Med slutna ögon och tunga andetag såg det nästan ut som om hon smålog så där sött som bara ett barn kan göra när det sover.

Nästa gång Nova vaknade till, kändes det som om en varm sommarvind blåste henne mjukt i ansiktet. Hon öppnade försiktigt ögonen och kunde inte riktigt vänja sig vid det starka ljuset runt omkring sig. Allt var klarblått sånär som på några små bulliga vita moln. Hon blundade hårt och öppnade ögonen igen. Eftersom allt fortfarande kändes som en dröm reagerade inte Nova på att hon befann sig högt upp i himlen. När blicken klarnat lite mer, såg hon att hon svävade närmre ett av de små molnen. Knappt något ljud hördes alls, bara den svaga vinden mot hennes kläder.

Mer och mer började Nova inse att det här inte var någon dröm. Nu kände hon sig med ens klarvaken och insåg att hon snart var på väg in i det där molnet. För en stund var allt kritvitt omkring henne. Sedan trängde hon igenom molnets ovasida och helt utan förvarning kändes det som om den kraft som lyft henne uppåt bara släppte taget och Nova tappade för ett ögonblick balansen och vacklade till. När hon insåg att hon stod lika stadigt på molnet som på vilken mark som helst återfick hon balansen. En liten stund stod hon bara stilla och stirrade förvånat omkring sig – *hon stod faktiskt på ett moln.*

Det kändes ljummet som på sommaren. Alla ljud runtomkring henne var som från en sommardag; fågelkvitter, humlor som surrade, syrsor och någonstans lite längre bort lät det som om det plumsade svagt från ett vatten. Det var svårt att förstå allt som hon såg omkring sig eftersom det här borde vara en dröm. Men allt kändes verkligt - mycket verkligt.

Hon började långsamt och mer vaket studera vad hon såg. Hon verkade stå på utkanten av ett moln, vars ovasida var helt platt. Runt hela molnet, som inte var större än en vanlig trädgård, ringlade sig en molnkant likt en bullig mur. En välskött gräsmatta tycktes nästan täcka hela molnets ovasida. Lite här och var fanns det buskar och fruktträd. På motsatta sidan av där Nova stod låg ett litet rött skjul med vita knutar och till höger om skjulet låg en damm. Dammen var på ena sidan kantad av runda, lagom stora stenar och på andra sidan var det en remsa sandstrand. I dammen växte det både gula och vita näckrosor. En padda stod vid de runda stenarna och stirrade på en guldfisk ungefär ett skvätt ifrån honom. Det såg nästan ut som om de pratade med varandra. Plötsligt tittade de

upp rakt mot Nova. I några sekunder fortsatte de att stirra, sedan tittade de på varandra och bara sådär, på ett ögonblick, försvann de åt varsitt håll.

Till vänster om det lilla skjulet såg det ut att ligga ett trädgårdsland med alla tänkbara grönsaker. Det verkade inte vara särskilt många av varje sort men det var många olika sorter. Betydligt fler än vad Nova kände igen.

I mitten av trädgården låg en grusstig som ledde rakt fram till ett fint litet rött trähus. Det hade fina vita knutar och karmar. Huset såg ut att ha två våningar, fast Nova tyckte egentligen att det såg för litet ut för att ha fler än en våning. Längsmed hela kortändan på huset växte ett lingonris fullspäckat med lingon. På husets framsida fanns en mycket liten altan som ledde upp till dörren. På båda sidor om altanen fanns fönster.

Ju mer Nova tittade sig omkring desto mer upptäckte hon; apelsinträd med stora orangea apelsiner, äppelträd med knallröda äpplen, ett litet träd med någon vitrödrandig frukt på, en vit träsoffa som var upphängd mellan två av fruktträden. Framför soffan stod ett vitmålat bord och tre vita trästolar runtom. Det verkade stå en stor tillbringare på bordet med gul saft i.

Nova upptäckte två glas, en vit kaffekopp med blåa blommor på, en kaffekanna som var av samma sort som kaffekoppen, ett kakfat och en nybakad jordgubbstårta.

Inte förrän nu upptäckte hon att i sin vänstra hand höll hon den röda sammetspåsen. I samma stund som hon konstaterat påsen, öppnades den av sig själv och en liten humla tittade sömndrucket på henne.

– Jaha! Zzå var vi framme zzå!

Zzkynda på, Zzkynda på!

hörde hon humlan surra, och så flög den raka vägen mot det uppdukade bordet och slog sig ner bredvid kakfatet. Efter att noggrant ha tittat efter vad som var uppställt på bordet flög han vidare mot huset och in igenom den öppna dörren och försvann. Nova såg på med förvånade vidöppna ögon. Hon skulle precis till att ropa något, när hon hörde en duns inne ifrån huset. Någon var därinne! Nyfiken på vem det var som bodde så här, smög sig Nova fram till ett av fönstren. Hon vågade inte bara klampa in genom dörren så där utan vidare.

Därinne såg hon ett gammaldags kök, med en svart vedspis som tog upp en stor del av rummet. Köket var fullt med prylar som verkade höra till en annan tid - betydligt äldre än Nova i alla fall.

Utan att undersöka köket mer smög hon sig vidare runt hörnet. Hon skulle precis ställa sig på tå för att kika in genom nästa fönster då hon hörde något smyga bakom henne. Hon vände sig hastigt om och hann precis se något vitt försvinna bakom husknuten. Vad det än var för något hörde Nova att det började fnissa. Eftersom det nästan lät som ett gulligt barnskratt tog Nova mod till sig och gick försiktigt tillbaka mot husknuten. Hon trippade fram så tyst hon bara kunde och när hon stod alldeles vid knuten tog hon ett djupt andetag och stack snabbt fram huvudet och kika efter.

För andra gången på kort tid spärrade Nova upp sina ögon i förvåning och visste inte riktigt vad hon skulle ta sig till. Hon försökte ta ett steg bakåt men var alldeles för knäsvag och föll och landade på rumpan.

- Ahh! flämtade Nova, utan att reagera på att hon just hade

ramlat, och började stamma:

– Du, du ..., men kom inte längre.

Framför henne svävade ett litet moln, knappt större än halva henne själv, fast nästan helt runt. Det såg nästan ut som en bomullstuss, inte större än att Nova precis skulle kunna omfamna det om hon ville, med ett runt ansikte som påminde om en bebis.

Molnet tittade på henne med det barnsligaste leende man kan tänka sig. Sedan snurrade det ett varv kring sig själv och en liten regnbåge lyste upp mellan dem. Som en liten såpbubbla sprack regnbågen och försvann med ett ”plopp”, samtidigt som hon hörde en röst ropa:

– Hallå! Cumulus! Är hon här?

Molnet fnissade till ännu en gång och flög sedan smidigt iväg utom synhåll för Nova.